

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทุกคนยอมรับว่าโรงเรียนอาชีวศึกษามีหน้าที่ในการผลิตคนออกไปประกอบอาชีพ เมื่อจบการศึกษาในระดับหนึ่ง ๆ แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังไม่ได้พิจารณาให้ลึกซึ้งลงไปว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพนี้เป็นโรงเรียนฝึกอาชีพทางเทคนิคซึ่งต้องการค่าใช้จ่ายในการลงทุนและการดำเนินงานสูงมาก การที่รัฐจะจัดตั้งโรงเรียนประเภทนี้ให้กระจายไปทั่วทุกจังหวัดย่อมเป็นสิ่งซึ่งเป็นไปได้ยาก ถ้าจะเปิดโรงเรียนทั่วทุกจังหวัดให้ได้ก็ต่อเมื่อเสียสละคุณภาพซึ่งได้เคยทำมาแล้ว และเมื่อเสียสละคุณภาพไปแล้วผลก็ปรากฏว่าประชาชนไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนสายอาชีพ¹ ดังจะเห็นได้จากรายงานการวิจัยหลายเรื่อง เช่น

ในปี พ.ศ. 2507 อรอร ชื่นศิริ² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเลือกสาขาวิชาทางอาชีวศึกษาของนักเรียนชายชั้น ม.ศ.3 ของโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพระนคร" ผลปรากฏว่า เมื่อจบชั้น ม.ศ.3 แล้วนักเรียนชายเป็นจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมดต้องการเรียนต่อในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา นักเรียนร้อยละ 52.39 ให้เหตุผลว่าไม่มีความถนัดและความสนใจทางด้านอาชีวศึกษา และร้อยละ 10.99 คิดว่าเมื่อจบจากโรงเรียนอาชีวศึกษาแล้วโอกาสก้าวหน้ามีน้อยและหางานทำยาก

ในปี พ.ศ. 2508 วิไล วันพระสมบัติ³ ได้ทำการสำรวจทัศนคติและความสนใจที่มีต่ออาชีพของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดลพบุรี โดยใช้แบบสอบถามชนิดให้เลือกตอบ ผลปรากฏว่าเหตุที่เขาเลือกเรียนต่อในโรงเรียนอาชีวศึกษาเพราะเขาชอบ มีร้อยละ 86.74

¹สองดี ชูติวงศ์, "ขบวนการวางแผนการศึกษา," ประมวลบทความการวางแผนการศึกษาและพัฒนากำลังคน (พระนคร: การศาสนา กรมศาสนา, 2513) หน้า 178.

²อรอร ชื่นศิริ, "การเลือกสาขาวิชาทางอาชีวศึกษาเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507.)

³วิไล วันพระสมบัติ, "การสำรวจทัศนคติและความสนใจที่มีต่ออาชีพของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดลพบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509.)

และอาชีพที่ต้องการจะเป็น คือรับราชการมีร้อยละ 70.02 โดยให้เหตุผลว่า มีเกียรติ มีหลักประกันที่มั่นคง และมีความก้าวหน้าดี อาชีพของบิดามารดาส่วนใหญ่รับราชการ มีร้อยละ 37.01 ส่วนอาชีพทำไร่ ทำนา ทำสวน มีร้อยละ 41.44

ในปี พ.ศ. 2510 ศิริลักษณ์ จินตาทกุล⁴ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการเลือกอาชีพและความมุ่งหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนครกับต่างจังหวัด" โดยใช้แบบสอบถามโรงเรียนรัฐบาลชาย 4 แห่ง โรงเรียนหญิง 4 แห่ง ในพระนครและโรงเรียนชาย-หญิงประจำจังหวัดเชียงใหม่ สงขลา อุบลราชธานี ประชากรเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น ม.ศ.3 จำนวน 1,170 คน เป็นชาย 600 คน หญิง 570 คน ผลปรากฏว่า ผู้ปกครองไม่นิยมให้นักเรียนเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา โรงเรียนที่นักเรียนชายทั้งในพระนครและต่างจังหวัดเลือกศึกษามากที่สุด คือโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ หรือ ม.ศ.4, 5 ประเภทของโรงเรียนที่อยู่ในความต้องการรองลงมาสำหรับนักเรียนชายในพระนครคือ โรงเรียนพาณิชย์การหรือบพิตรพิมุขและเตรียมทหาร นักเรียนชายต่างจังหวัดต้องการเข้าเรียนโรงเรียนฝึกหัดครูและเกษตรกรรม ส่วนนักเรียนหญิงในพระนครต้องการศึกษาต่อในโรงเรียนพาณิชย์การหรือบพิตรพิมุข และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นโรงเรียนฝึกหัดครู แต่นักเรียนหญิงต่างจังหวัดต้องการเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญเป็นอันดับหนึ่ง ฝึกหัดครู เป็นอันดับสอง และพยาบาลเป็นอันดับสาม สรุปแล้วโรงเรียนที่อยู่ในความต้องการของนักเรียนมากที่สุดคือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและฝึกหัดครู

⁴ศิริลักษณ์ จินตาทกุล, "การเปรียบเทียบการเลือกอาชีพและความมุ่งหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนครกับต่างจังหวัด" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510.)

ในปี พ.ศ. 2511 กรมวิสามัญศึกษา⁵ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดที่เรียน และแนะแนวการศึกษา โดยการสำรวจนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.ศ.3 ทั่วประเทศ ทั้งหมด 48,460 คน โดยการจัดส่งแบบสอบถามความปรารถนาในทางการศึกษาและอาชีพ ให้นักเรียนกรอกเป็นรายบุคคล ปรากฏว่า นักเรียนสมัครเรียนในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

เรียนแผนกวิทยาศาสตร์	11,863	คน
เรียนแผนกศิลป์	4,362	คน
เรียนแผนกทั่วไป	2,139	คน
เรียนอาชีวศึกษาในสาขาต่าง ๆ	20,955	คน
เรียน ป.ก.ศ. ต้น	10,064	คน
เรียนสถาบันนอกสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ	14,931	คน

ในปี พ.ศ. 2512 สมภพ โสมาภ⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการทางการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนที่มีบุตรหลานในบริเวณอาคารสงเคราะห์คลองจั่น อำเภอ บางกะปิ พระนคร" โดยใช้ตัวอย่างประชากรที่อาศัยอยู่ในบริเวณอาคารสงเคราะห์คลองจั่น จำนวน 200 คน ไม่จำกัดเพศ อายุ อาชีพ ผลปรากฏว่า เมื่อบุตรหลานของตนเรียนจบชั้น ม.ศ.3 แล้ว ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้บุตรหลานชาย หญิง เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลายสายสามัญมากที่สุด บุตรหลานที่เป็นชายร้อยละ 75 บุตรหลานที่เป็นหญิงร้อยละ 71.5 ส่วนความต้องการรองลงมามีคือให้เรียนต่ออาชีวศึกษา มีอยู่ร้อยละ 9.5 และ 11.0 ตามลำดับ และมีผู้ปกครองจำนวนน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 0.5 ที่ต้องการให้บุตรหลานชายเรียนวิชาชีพโดยตรง

⁵กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, รายงานประจำปี (พระนคร, 2511), หน้า 49.

⁶สมภพ โสมาภ, "ความต้องการทางการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนที่มีบุตรหลานในบริเวณอาคารสงเคราะห์คลองจั่น อำเภอ บางกะปิ จังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512.)

ในปีเดียวกัน วิเชิด ฉาสุข⁷ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหา นักเรียนต่างจังหวัดที่เข้ามาศึกษาต่อในจังหวัดพระนครธนบุรี ในระดับอาชีวศึกษาตอนปลาย" โดยใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนจำนวน 329 คน เพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ พบว่าสภาพทางครอบครัวของนักเรียนที่เรียนอาชีวศึกษาส่วนมากมีฐานะปานกลาง ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายและรับราชการ สาเหตุที่นักเรียนเลือกเรียนอาชีวศึกษาเป็นเพราะตนเองมีความต้องการและเห็นความสำคัญของการศึกษาในด้านนี้มีร้อยละ 33.99 และเหตุที่ไม่ชอบเรียนอาชีวเพราะไม่มีพื้นฐานความรู้มาก่อน มีร้อยละ 52.63 ส่วนสาเหตุที่ไม่ชอบเรียนเนื่องจากมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออาชีวศึกษามีน้อยมาก คือร้อยละ 2.11

ในปี พ.ศ. 2513 สมพงษ์ มั่นระวัง⁸ ได้ทำการศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้น ม.ศ.3 จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2512 ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้าง เลือกเรียนสายอาชีพมากกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพครู ค้าขายและรับราชการ

ในปี พ.ศ. 2515 จุฑาภรณ์ วรสุมันต์⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของบิดามารดากับการเลือกอาชีพของนักเรียน" โดยใช้แบบสอบถามที่ครอบคลุมเกี่ยวกับรายได้ อาชีพ ระดับการศึกษาและจำนวนบุตรของบิดามารดาเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในวิชาชีพ

⁷วิเชิด ฉาสุข, "การศึกษาปัญหา นักเรียนต่างจังหวัดที่เข้ามาศึกษาต่อในจังหวัดพระนครธนบุรีในระดับอาชีวศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512.)

⁸สมพงษ์ มั่นระวัง, "การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้น ม.ศ.3 จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2512" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513.)

⁹จุฑาภรณ์ วรสุมันต์, "ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของบิดามารดากับการเลือกอาชีพของนักเรียน" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.)

ต่าง ๆ จำนวน 17 แห่ง เป็นจำนวน 1,945 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนสายอาชีพ บัณฑิตามีรายได้ 2,000 ถึง 2,500 บาท มีจำนวนมากที่สุด และปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนคือ รายได้ ระดับการศึกษาและจำนวนบุตรของบิดามารดา ส่วนอาชีพของบิดามารดานี้ไม่มีผลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน

การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1941 ปีเตอร์ (Peter)¹⁰ ได้ทำการวิจัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สุดท้าย ผลปรากฏว่า ตัวประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของเด็ก ได้แก่ ความคิดเห็นของบิดามารดา อิทธิพลของบุคคลที่นักเรียนรู้จัก และ โอกาสก้าวหน้าในการทำงาน

ในปี ค.ศ. 1950 นอร์ตัน (Norton)¹¹ ได้ทำการศึกษาเป็นเดิมในเรื่องเดียวกันนี้ และได้พบว่า นอกจากตัวประกอบต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว บุคคลยังคำนึงถึงเรื่องสถานภาพทางเศรษฐกิจและควมมีเกียรติในสังคม ในการเลือกอาชีพอีกด้วย ผลการวิจัยต่อมาซึ่งสนับสนุนการวิจัยของปีเตอร์ (Peter) และนอร์ตัน (Norton) เกี่ยวกับตัวประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของเด็ก¹² ได้แบ่งออกเป็น

10

Edwin F. Peter, "Factors Which Contribute to Youth's Vocational Choices," Journal of Applied Psychology. Vol. XXV, 1941 P. 428-430

11

Joseph L. Norton, "A study of the Development of Vocation Preference and Early Work Careers," Unpublished Ph.D. Dissertation Syracuse University, 1963.

12

Karl G. Garrison, Psychology of Adolescence (5th ed., Englewood Cliff : Prentice-Hall Inc., 1956), PP. 415-423.

1. ตัวประกอบที่เป็นบุคคล ได้แก่ บิดามารดา ญาติพี่น้อง เพื่อนตลอดจนผู้ที่เด็กรู้จัก
2. ตัวประกอบที่เกิดจากตัวนักเรียนเอง เช่น เพศ สติปัญญา ค่านิยมที่ยึดถือ ความสนใจ ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับเพื่อนในวัยเดียวกัน และทัศนคติของเด็กที่มีต่ออาชีพนั้น ๆ
3. ตัวประกอบที่มาจากสังคม เช่น ความต้องการของสังคม ความต้องการของสังคมมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนมาก เพราะความต้องการของสังคมส่งผลถึงโอกาสที่จะได้งานทำและความก้าวหน้าในการทำงาน

ในปี ค.ศ. 1957 โรเบิร์ต อาร์ ซีแยส์¹³ (Robert R. Sears) และผู้ร่วมงานทั้งหมด ได้ทำการวิจัยทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนชาวอเมริกันในระดับชั้นกลางและชั้นต่ำ เกี่ยวกับความต้องการที่จะให้บุตรหลานของตนเข้าเรียนต่อ ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้ปกครองในระดับชั้นต่ำต้องการให้บุตรหลานของตนเข้าเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องการให้มีความก้าวหน้าทางการศึกษาโดยจะกวัดขั้นในเรื่องการศึกษาเล่าเรียน เพื่อจะได้ให้บุตรหลานมีโอกาสเรียนถึงชั้นมหาวิทยาลัย

ในปี ค.ศ. 1960 อาร์เทอร์ ที. เจอร์ซิลด์¹⁴ (Arthur T. Jersild) ชาวอเมริกันได้กล่าวถึงทัศนคติของผู้ปกครองในระดับชั้นสูงว่า มีความปรารถนาให้บุตรหลานเรียนจบชั้นมหาวิทยาลัยมากกว่าผู้ปกครองในระดับชั้นกลางและชั้นต่ำ แต่เมื่อเปรียบเทียบความสนใจในการศึกษาและโรงเรียนซึ่งผู้ปกครองทั้ง 3 ระดับมีอยู่ พบว่าผู้ปกครองในระดับชั้นสูงและชั้นกลางมีมากกว่าผู้ปกครองในชั้นต่ำ นอกจากนี้ผู้ปกครองในระดับแรกสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาของลูกและปัญหาของโรงเรียนได้ดีกว่าผู้ปกครองระดับต่ำ

13

Sears, Robert R., Maccoby, E.E., and Servin, H., Patterns of Child Rearing (Stanton, III., Row Peterson), 1957, P. 403.

14

Jersild, Arthur T., Child Psychology (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall), 1960, PP. 221-223.

ในปี ค.ศ. 1972 เจมส์ บอบ เดรคท์¹⁵ (James Bob Drake) ได้ทำการวิจัย เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้บริหาร ผู้แนะแนว คณะครูอาจารย์และนักเรียนที่มีต่อการอาชีวศึกษา ในรัฐซึ่งสนับสนุนวิทยาลัยเทคนิค (Vocational-Technical Institute) และยูวิวิทยาลัย (Junior Colleges) โดยใช้แบบวัดทัศนคติของไลเคอร์ท (Likert Scale) ผลปรากฏว่า

- 1) ผู้บริหาร ผู้แนะแนว คณะอาจารย์และนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทัศนคติต่อการอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
- 2) บุคคลทุกกลุ่มในวิทยาลัยเทคนิค (Vocational-Technical Institutes) มีทัศนคติที่ดีต่อการอาชีวศึกษามากกว่าบุคคลในกลุ่มยูวิวิทยาลัย (Junior Colleges)
- 3) ทัศนคติของนักวิชาการที่มีต่อการอาชีวศึกษาคือ บุคคลกลุ่มนี้มีความเห็นว่าการประกอบอาชีพในการทำงานมีความสำคัญมากกว่าการเรียนหนังสืออย่างเดียวน
- 4) ผู้ที่ทำงานในวิทยาลัยอาชีวศึกษาระหว่างชาวผิวขาวและชาวผิวดำมีทัศนคติต่อการอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ชาวผิวขาวมีทัศนคติที่ดีต่อการอาชีวศึกษามากกว่าชาวผิวดำ
- 5) ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการอาชีวศึกษาไม่ขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาและอาชีพของบิดามารดา

15

James Bob Drake, "A study of the Attitudes of Administrators, Counselors, Faculty members and Students toward Vocational Education in the State Supported Vocational-Technical Institute and Junior Colleges of Alabama", Dissertation Abstracts International, Vol. 33 No. 10 (April, 1973), P. 5623.

- 6) เด็กชาวผิวขาวและผิวดำ มีทัศนคติต่อการอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ เด็กผิวขาวมีทัศนคติที่ต่อการอาชีวศึกษามากกว่าเด็กผิวดำ
- 7) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทุกสถาบันในรัฐอัลลาบามา (Alabama) มีทัศนคติที่ต่อการอาชีวศึกษา แมວานักเรียนเหล่านั้นจะมีทัศนคติที่แตกต่างกัน แต่ความแตกต่างนั้นเป็นทัศนคติที่ทั้งสิ้น

004919

ในปีเดียวกัน ฮอลเดอร์ 16 (Holder) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของบิดามารดาและนักเรียนที่มีต่อการอาชีวศึกษา" โดยใช้ตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 นักเรียนในเกรด 9, 10, 11 และ 12 ของโรงเรียน 6 แห่ง ซึ่งตั้งอยู่ใน 2 ตำบลของรัฐโคโลราโด จำนวนนักเรียนที่ใช้ในการวิจัย คือ 2,096 คน กลุ่มที่ 2 เป็นบิดามารดาของนักเรียนเหล่านั้นซึ่งได้มาโดยการสุ่มเอามาเพียง 10% ของนักเรียนที่เลือกมาทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชนิด คือ แบบทดสอบที่ใช้วัดการรับรู้ทางการศึกษาของนักเรียนและแบบสำรวจทัศนคติของผู้ปกครอง ซึ่งได้รับการปรับปรุงแก้ไขโดย ดร. ไอแวนส์ วาเลนไทล์ (Dr. Ivan Valentine) แห่งมหาวิทยาลัยโคโลราโด การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ทดสอบด้วยค่า ไควสแควร์ (Chi-Square) ผลปรากฏว่า

- 1) อาชีพผู้ปกครองมีส่วนทำให้ทัศนคติของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
- 2) รายได้ ระดับการศึกษาและประสบการณ์ทางอาชีวศึกษาของบิดามารดา มีผลทำให้ทัศนคติของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
- 3) นักเรียนในเกรดที่ต่างกันจะมีทัศนคติต่อการอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
- 4) ทัศนคติของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนที่ไม่ได้เรียนอาชีวศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งค่าสถิติของความแตกต่างนี้สูงมาก

16

Adolpher Doyle Holder; "Attitudes of Parents and Students Toward Vocational Education", Dissertation Abstracts International, Vol. 33 No.8 (February, 1973), P. 4265.

ในปีเดียวกันนี้ เดวิด 17 (David) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติที่มีต่อการอาชีวศึกษา" โดยใช้แบบวัดทัศนคติ วัดทัศนคติของนักเรียน ผู้ปกครอง นักธุรกิจ และนักการศึกษาที่อยู่ในเมืองลองมอนท์ (Longmont) รัฐโคโลราโด (Colorado) โดยใช้ตัวอย่างประชากร 5 กลุ่ม คือ

1. นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 โรงเรียนที่อยู่ในเขตเมืองนี้เลือกศึกษา 10 เปอร์เซนต์
 2. ผู้ปกครองของนักเรียนทั้ง 10 เปอร์เซนต์ที่เลือกมาเป็นตัวอย่าง เปอร์เซ็นต์ ✓
 3. บุคคลระดับผู้จัดการงานธุรกิจและอุตสาหกรรม 10 เปอร์เซนต์
 4. ครูอาจารย์ทั้งหมดที่อยู่ในโรงเรียน 3 แห่ง
 5. ผู้บริหารและผู้ร่วมงานของฝ่ายบริหารโรงเรียน รวมประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 835 คน แต่ใช้แบบวัดทัศนคติกลับคืนมา 805 ฉบับ หรือ 96 %
- ผลจากการวิจัย สรุปได้ว่า

- 1) ทัศนคติของผู้ปกครองกับของนักเรียนที่มีต่อการอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
- 2) ผู้ปกครองที่มีอาชีพและรายได้ต่างกันจะมีทัศนคติต่อการอาชีวศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
- 3) นักเรียนอาชีวะ, ครูที่สอนอาชีวะมีทัศนคติที่ดีต่อการอาชีวศึกษามากกว่านักเรียนและครูที่ไม่ได้เรียนและสอนในโรงเรียนอาชีวศึกษา
- 4) นักเรียนที่เตรียมตัวจะเข้ามหาวิทยาลัยโดยเฉพาะมีทัศนคติที่ดีต่อการอาชีวศึกษาน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ได้เตรียมตัวเพื่อเข้ามหาวิทยาลัย
- 5) ทัศนคติของผู้ปกครองที่เคยเรียนอาชีวะกับผู้ปกครองที่ไม่เคยเรียนอาชีวะ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
- 6) นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าโรงเรียนอาชีวศึกษาจะน่าสนใจมากกว่านี้ หากสามารถสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการปฏิบัติมากขึ้น

- 7) ทุกคนต้องการให้หลักสูตรของการอาชีวศึกษากว้างขวางกว่านี้
- 8) นักธุรกิจและนักการศึกษาเชื่อว่าบิตามารดาของนักเรียนต้องการให้เด็กเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่าเรียนอาชีวศึกษา
- 9) บุคคลในฝ่ายธุรกิจและอุตสาหกรรมมีความต้องการคนระดับช่างมาก
- 10) นักการศึกษาส่วนใหญ่มีความสนใจต่อการอาชีวศึกษา แต่ก็มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการขยายหลักสูตรการเรียนการสอนของการอาชีวศึกษา
- 11) บิตามารดาที่มีความเชื่อว่า การอาชีวศึกษามีประโยชน์กับเด็ก แต่ก็ยังต้องการให้บุตรหลานของตนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย